

Dọc Đường Số Một

Quang Cầu Muối

"...Tôi đi từ Ấi Nam Quan, qua vài ngàn năm lẻ, chia đôi một mẹ trăm con đã lên đường...đã lên đường.."

Những người bạn tuổi đời còn trẻ, chắc không biết ngày xưa ông bà chúng ta, gọi con đường quốc lộ 1a bây giờ là con đường số 1. Con đường huyết mạch, con đường xương sống của quê hương chúng ta. Lời bài hát trên nằm trong trường ca Con Đường Cái Quan của cố nhạc sĩ Phạm Duy. Từ Nam Quan đến Mũi Cà Mau, con đường này dài gần 2000 cây số. Năm 1954, bọn cộng sản Việt Nam, và các thế lực cường quốc lúc đó cắt đứt con đường huyết mạch của quê hương, bằng một cái hiệp định quái gở, chông mìn được dựng lên.

Cầu Hiền Lương ở vĩ tuyến 17 bị đặt làm ranh giới, chia đôi hai miền đất nước, như lời của bài hát ở trên, từ trong huyền thoại đã bắt đầu những cuộc chia ly:

Chia đôi một Mẹ trăm con đã lên đường, đã lên đường.

Sau hiệp định 1954, Việt cộng ém quân lại miền Nam, cây người lại miền Nam, để chuẩn bị cho một cuộc xâm lăng bằng vũ lực, một chiến lược đã được vạch ra trước khi đất nước chia đôi, và sau đó là một cuộc điều binh xâm nhập miền Nam, chúng đái lên cái hiệp ước đình chiến mà chính chúng đã ký kết. Vùng phi quân sự, không tiến quân được, vì tai mắt của quốc tế, chúng mở đường mòn hồ chí minh, băng qua Lào, rẽ về Trung, bằng đường 14. Lên Cao Nguyên bằng đường 19, rẽ qua Miên, tạt về Nam, xuôi theo những mặt khu xâm nhập miền Đông nam - Bà Rịa. Từ bên Miên chúng ém quân dọc theo

biên giới, và Tây Ninh là đầu não của lực lượng xâm nhập này.

A Sao, A Lưới..Quảng Trị, Đông Hà, Tổng Lê Chân, Hà Tiên, Gio Linh, Bình Ba, Bình Giả, Hắc Dịch, Ba Tơ, Trà Bồng, An Lão, Bình Đê. Mật khu Lê Hồng Phong, Minh Đạm, từ núi non tới đồng bằng, duyên hải, nơi nào cũng có bóng dáng của chúng. Tệ hại hơn nữa là, chúng còn **được sự tiếp tay của lũ trí thức thắp ngà, bọn thầy tu còn nặng sân si, bọn mặc áo dòng, lưng lặn ak, bọn hèn nhất trốn lính, mượn màu sơn phấn để tìm sự an toàn**

*Khắp cả quê hương bùng khói lửa
Ai người yêu nước động lòng chưa?*

.....

*Đàn súc vật lao mình trong lửa đỏ
Lũy tre già xơ xác vằn mình đau.*

Bên này vĩ tuyến 17, có những người trai cũng lên đường, họ lên đường bởi lòng tự nguyện, họ ý thức được rằng, quê hương này đang cần những tay súng.

Giã nhà mang áo chiến bào

Thét roi cầu Vị ào ào gió thu...

Một trong những người đó là tác giả của cuốn sách mang cùng tựa đề: "**Dọc Đường Số Một**".

Những người nhạc sĩ Miền Nam cũng đã ghi lại những hình ảnh của một thời chinh chiến đó. Và dù đã 51 năm vàng phai đá nát, vẫn còn sống đến ngày nay. Dù Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa không còn nữa.

Nhưng những dòng nhạc nhân bản này vẫn sống với thời gian.

"Tôi xin vào cuộc gian nan, để được đi, và được nghe những bước xa thị thành, ngửa mặt nhìn trời khi rét mướt, đôi môi già tuổi đời, khi tóc đang xanh.."

Người Lính Nhảy Dù Phan Nhật Nam, đã một thời cùng với bạn hữu, chiến hữu, đồng môn, lao mình vào lửa đỏ, đạn bom, để cho quê hương miền nam đứng vững suốt 21 năm trời... Cái điều đặc biệt hơn từ Anh, là bằng nước mắt, mồ hôi, máu, anh hòa thành mực, để viết lại những hải hùng, bi tráng, uất hận, nỗi niềm của một thế hệ. Anh đã đem đến cho văn học Miền Nam yêu dấu, những tác phẩm chiến tranh bi hùng, bi thảm. Anh ghi lại những gian nan của những con người không tên tuổi, và sự hy sinh vô bờ bến của họ, cho công cuộc Bảo Vệ Miền Nam Tự Do. Những con người sống và chết cho quê hương đã được Anh ghi lại, nhắc tên như Anh Năm Nguyễn Đình Bảo, Tiểu Đoàn Trưởng 11 Dù, Anh Lô lộ rượu, Tiểu Đoàn trưởng Tiểu Đoàn 7 Nhảy Dù. Vinh con, Trung tá Hùng, người Lính già đã chỉ huy những trận đánh oai hùng đẫm máu của binh chủng Nhảy Dù. Cố Trung úy Thịnh đại đội trưởng Nhảy dù, chết anh dũng khi bảo vệ Charlie 2 do tiểu đoàn 11 Dù trấn giữ. Khi cộng quân tràn ngập Charlie, tiểu đoàn tan hàng, vì bị một lực lượng **đông gấp 6 lần** vây đánh, Hùng "mập" chết vì bị hàng loạt lưỡi lê của quân thù đâm một lượt ở Charlie. Mê Linh Lê Văn Mễ dẫn tàn quân mở đường máu... Và Hùng "Móm" chết cách căn nhà cũ ngày xưa chỉ vài chục mét, khi dẫn quân chiếm lại Cổ Thành. Trung tá Đình Tây lại, lừa quân qua Chợ Thành, mở đường máu vào An Lộc, trả mỗi hận tan hàng của trận Đồi Gió. Và Tiểu Đoàn 92 Biệt Động Quân tử thủ Tổng Lê Chân 520 ngày dưới hàng loạt đại pháo của việt cộng.

Trong quân sử thế giới, không có một quân lực nào có thể tử thủ một cứ điểm lâu như thế. Tháng 9 năm 1972: Giặc tràn qua vĩ tuyến công khai, đốt phá quê hương. Giết hại dân lành. Sau 6 tháng 11 ngày, quân ta chiếm lại Lãnh Thổ. Bằng xương và bằng máu.

Cờ bay, cờ bay oai hùng trên thành phố thân yêu vừa chiếm lại đêm qua bằng máu..

Quân đi hai hàng, dọc theo con đường số 1. Dù bên trái, Thủy Quân Lục Chiến bên phải, hướng về Quảng Trị. Hàng ngàn người trai ra đi không bao giờ trở lại.

Những bi hùng của chiến trường quê hương máu lửa, trong những ngày tháng đó, nếu không có ngòi bút của Anh, và các văn hữu Lính trong quân lực thì chắc hẳn là, không ai biết... Trong Tủ Binh Và Hòa Bình, những trò xảo trá, tàn ác của việt cộng, đã được Anh lột trần trụi.

Trái lại, bên kia chiến tuyến cũng có một người gọi là nhà văn. Người núp đằng sau xác chết của những con thiêu thân, bị bọn việt cộng trong chính trị bộ xua vào chỗ chết. Chết tức tưởi, chết ngậm ngùi ở các chiến trường mà chúng nó gọi là B2- B3- B1 & B5.

Giấy báo tử rơi đầy trên mái rạ

Chỉ có cái loa là vui.

Chiều Trường Sơn núi rừng hiu quạnh

Mẹ hiền ơi ..con chợt nhớ quê mình

Những cái chết bụi bờ, thê thảm đó của cán binh miền Bắc, không một "nhà văn" nào dám ghi lại, nếu không muốn bị thanh trừng. **Nhìn khuôn mặt của nhà văn Chu Lai, nó hiển hiện cái tâm độc ác.** Trong bộ phim Mưa Đỏ, hẳn viết kịch bản người Lính Việt Nam Cộng Hòa gom xác chết của cán binh Bắc Việt lại rồi đốt. Cán binh Bắc Việt là lực lượng cốt tử trong Cổ Thành.

Mỗi mét tường thành phải đổi bằng xương máu. Mục tiêu cần phải thanh toán. Thời gian đâu để đốt xác cán binh Bắc Việt? Hơn nữa đa số người Lính Việt Nam Cộng Hòa đều quan niệm Nghĩa Tử Là Nghĩa Tận.

Tôi rất muốn chửi thề. Nhưng đây là một bài viết nghiêm chỉnh về Lịch Sử. Nên đành thôi.

Trong 21 năm triển miên khói lửa. Những tù binh Bắc Việt đều được đối xử đúng Quy Chế Tù Binh. Vì nước Việt Nam Cộng Hòa là một quốc gia nhân bản. Tôn trọng mọi quy ước quốc tế. Trái lại "những người anh em bên kia chiến tuyến " lại vô cùng độc ác.

Hạ sĩ nhất Hồ Khang, cảm tử quân của Đại Đội 51, Tiểu Đoàn 5 Nhảy Dù, bò lên Cổ Thành để cầm cờ, bị cộng quân chặt đôi thi thể. Tại sao lại phải làm như vậy? Đều là Lính tráng. Họ chỉ thi hành Lệnh. Người ta đã gục chết rồi, tại sao phải chặt thi thể họ trên chiến trường? Nhà văn Chu Lai có dám viết điều này không?

Tôi biết, giữa muôn trùng biến động của thế giới ngày nay. Viết chuyện xưa là một điều rất lạc loài. Nhưng những dòng sử máu của Quân – Dân – Cán - Chính Việt Nam Cộng Hòa. Phải cần được ghi lại. Không

những ghi lại mà còn phải lập đi lập lại. Những người Lính oai hùng ngày xưa xứng đáng được ghi nhận những chiến công và được mang ơn đã giữ vững Miền Nam trong 21 năm trời bằng máu xương của Họ.

Kỷ niệm ngày 14/9/1972 ngày chiếm lại Cổ Thành Đinh Công Tráng.